

JOAN-FRANCESC CLARIANA

Les vies de comunicació del maresme a l'antiguitat: estat de la qüestió (1989). extracte

La Via Sèrgia

«**H**i ha dos sectors on, en el mur oest, es conserven, en força bon estat, els grans blocs de pedra, "guarda-rodes", col·locades ordenadament cada dos metres, aproximadament, amb un nombre total de vint-i-tres, que es troben repartides en els dos sectors, amb onze i dotze exemplars, respectivament.

Encara es poden veure disset dels desguassos que, perpendicularment, creuaven el subsòl de la via. Fets amb la mateixa tècnica constructiva que els murs laterals, amb l'excepció de les cobertes que, per facilitar el seu arranjamant, estaven posades en sec, sense morter de calç. L'amplada interior oscil·la vers els cinquanta i els setenta centímetres de mitjana, i l'alçada, en alguna ocasió sobrepassa d'un metre, essent gairebé sempre proporcional amb l'amplada.

El pont és, tal vegada, l'element més espectacular, cobert amb volta de canó i fet amb tècnica mixta, a base de rajols, *Opus latericium*, en la volta i la resta amb idèntica tècnica que els murs laterals de la via. La volta té un radi de, gairebé, un metre i mig, i una llum de tres metres d'alçada, i va ésser arranjada vers el segle XVI (Bonamusa 1970, p. 4). També s'hi copen en la zona alta del mur

oest, diversos forats per al desguàs del paviment. Pocs metres abans d'arribar al límit nord del sector conservat, s'hi copsa el que, tal vegada, podria ésser l'últim vestigi del paviment de la via, fet amb pedra i formant una capa de vuitanta centímetres de potència (Batista 1974, p. 127, núm. 2).

Aquesta via es troba citada¹ en l'escriptura de Lluís el Balb, datada en el 878, citant-la, fent referència a un *ager qui est situs iuxta estratam publicam prope villam Pinellos...* (Pellicer 1887, p. 230).

La bona conservació del tram que discorre pel *Fons de la Gallega* ha estat gràcies a la desviació que, a mitjan segle passat, fou construïda per tal de seguir un recorregut més fàcil i viable, amb la corresponent caiguda en Jesús del camí per l'espai suara esmentat, fet que ha possibilitat la perduració d'aquell tram de via romana fins als nostres dies".

BIBLIOGRAFIA:

Pellicer 1887, pp. 230-231; Carreras 1891, pp. 14 a 16; Carreras 1904 (I), pp. 9 i 25; Carreras 1904 (II), p. 41; Gomis 1911, p. 241; Anònim 1926, p. 172 a 174; Serra 1928, p. 554;

Ribas 1933 (I), p. 8 i 10; Ribas 1934, p. 50; Serra, Almagro, Corominas 1945, p. 40; Albert 1948, p. 35; Anònim 1948, p. 109; Ribas 1952, p. 75-76; Balil 1953 (I), p. 174; Balil 1953 (II), p. 177; Balil 1955-56, p. 49; Estrada 1969, p. 5; Bonamusa 1970, p. 4 i ss.; Pallarès 1970, p. 74; Sarlat, Roca 1971; Illa 1973 (II), p. 106; Batista 1974, p. 125 i ss.; Pallarès 1975; Navarro 1978, p. 123; Prevosti 1981 (I), p. 215 a 217; Mayer, Rodà 1983; Fabré, Mayer i Rodà 1984, pp. 210 a 215; Pallí 1985, p. 146; Mayer, Rodà 1986, pp. 157 a 167; Estrada 1987, p. 351; Clariana 1987 i 1987 (I); Magallon 1987.

1. Resulta sorprenent que, tant Pellicer (1887, ps. 229 i 230) i Manuel Galadics de Ripoll, coneixien amb certesa que el traçat d'aquesta via anava des d'Ausa fins a lluso. Deurien arribar a aquesta conclusió després de fer un reconeixement directe sobre el terreny en el seu recorregut geogràfic.

El document de Lluís el Balb, divulgat per Pellicer (1887, ps. 230, 492 i 493), pot induir a cert error quant a les ubicacions topogràfiques dels indrets que s'esmenten. Per la nostra banda, creiem que la identificació de la *Villam Pinellos* es correspon amb l'actual masia de Can Pins del terme d'Argentona.

Fotografia:
Imma Romeu